

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2016r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W. Wydział III Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Demianiuk – Dzik

Protokolant: asystent sekretarza S. M., sekretarz A. S., stażysta A. T.

przy udziale Prokuratora: Wojciecha Fijałkowskiego, E. D.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 22.10.2015r., 13.01.2016r., 8.04.2016r.

sprawy

C. G. I.,

s. O. i M. z d. O.

ur. (...) w A.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 7 grudnia 2014 r. w W. na terenie bazaru przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, dokonał obrotu odzieżą z zastrzeżonymi znakami towarowymi w postaci: koszulek marki T. (...) szt., których to znaków nie miał prawa używać z uwagi na fakt, iż posiadają one ochronę prawną poprzez zarejestrowanie w Urzędzie Patentowym RP, czym działał na szkodę wymienionej firmy,

tj. o czyn z art. 305 ust. 1 Ustawy Prawo własności przemysłowej

I. oskarżonego C. G. I. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu przy czym przyjmuje, że stanowi on wypadek mniejszej wagi i za to na podstawie art. 305 ust 2 ustawy z dnia 30.06.2000r. Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30.06.2000r. Prawo własności przemysłowej skazuje go, a na podstawie art. 305 ust 2 ustawy z dnia 30.06.2000r. Prawo własności przemysłowej wymierza mu karę grzywny w liczbie 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

II. na podstawie art. 63§1 kk na poczet kary grzywny zalicza oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 07.12.2014r., przyjmując że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom kary grzywny;

III. na podstawie art. 306 ust. 2 ustawy z dnia 30.06.2000 r. Prawo własności przemysłowej orzeka przepadek dowodów rzeczowych wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) (k. 55) pod poz.1;

IV. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. (...) kwotę 540 (pięćset czterdzieści) złotych tytułem poniesionych przez niego wydatków;

V. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 658 (sześćset pięćdziesiąt osiem) złotych, w tym 450 (czterysta pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

w dniu 7 grudnia 2014 roku, funkcjonariusze Policji z Komendy Rejonowej Policji W. III, st. sierż. W. B., st. sierż. M. K. oraz st. sierż. J. O. udali się na bazar mieszczący się przy ulicy (...) w W., w związku z uzyskaną informacją, iż na jego terenie, ciemnoskóry mężczyzna wprowadza do obrotu odzież opatrzoną podrobionymi znakami towarowymi różnych marek.

W okolicach pawilonu oznaczonego numerem (...)objęli obserwacją mężczyznę, który w jednym ręku trzymał koszulę z napisem T. (...) oferując ją do sprzedaży przypadkowym przechodniom, a w drugim trzymał czarną foliową torbę.

Policjanci podeszli do mężczyzny, okazali legitymacje służbowe, przedstawili się oraz poprosili mężczyznę o wylegitymowanie się. Mężczyzną tym okazał się oskarżony I. C. G.. Policjanci ujawnili, iż w czarnej foliowej torbie znajdowały się zapakowane koszule z logo firmy (...) oraz H. B.. Przepytali oskarżonego skąd posiada odzież oraz w jakim celu przetrzymuje ją w torbie. Nie przyznał się on do próby sprzedaży posiadanych przy sobie ubrań. Mężczyzna nie umiał wskazać adresu, pod którym mieszka, ale oświadczył, iż może funkcjonariuszy do niego doprowadzić oraz dodał, że nie przebywa pod adresem zameldowania. Po sprawdzeniu w policyjnej bazie danych policjanci ujawnili iż I. C. G. był już wcześniej karany za przestępstwa wprowadzenia do obrotu odzieży oznaczonej podrobionymi znakami towarowymi. W związku z powyższym dokonali jego zatrzymania oraz zabezpieczyli ujawnioną przy nim odzież.

W toku przeprowadzonych czynności funkcjonariusze Policji ujawnili u kontrolowanego towar w postaci 14 koszul, 11 z nich oznaczonych znakami towarowymi marki T. (...) oraz 3 koszule oznaczone znakami towarowymi marki H. B.. I. C. G. oświadczył, iż posiadane koszule zakupił celem przesłania rodzinie na święta do Nigerii.

W związku z podejrzeniem, iż zatrzymany u I. C. G. towar jest podrobiony, o powyższym zawiadomiono, przedstawiciele firm będących uprawnionymi do znaków towarowych, którymi oznaczono zakwestionowane produkty .. (...)konsekwencji, w zakresie opisanego powyżej towaru, przedstawiciel uprawnionego podmiotu, tj. firmy (...), (...) złożył wniosek o ściganie I. C. G. w związku z popełnieniem czynu określonego w art. 305 ust. 1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów: częściowo wyjaśnień oskarżonego k. 61-61 v, 204-205, zeznań świadka W. B. k. 18-19, 206-207, zeznań świadka M. S. – K. k. 207-208, zeznań świadka J. O. k. 22-23, k. 284-285, zeznań świadka K. K. k. 80 v, protokołu zatrzymania osoby k. 3-3 v, protokołu przeszukania k. 9-11, protokołu oględzin rzeczy k. 12-14, 33, 41-41 v, zdjęć k. 42-43, wniosku o ściganie k. 67-68.

Oskarżony przesłuchiwany zarówno na etapie postępowania przygotowawczego, jak i postępowania sądowego nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia.

Sąd jedynie w części dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, a mianowicie co do faktu jego przebywania na bazarze przy ul. (...) w dniu 7 grudnia 2014r. oraz mającej miejsce interwencji Policji, która ujawniła i zatrzymała reklamówkę ze znajdującymi się w niej koszulami z zastrzeżonymi znakami towarowymi. W tej części wyjaśnienia oskarżonego korelują z zeznaniami funkcjonariuszy Policji, przesłuchanymi w sprawie oraz dowodami z dokumentów w postaci zatrzymania oskarżonego oraz przedmiotów przy nim ujawnionych.

Nie zasługują natomiast na wiarę wyjaśnienia oskarżonego, w których zaprzecza on, aby dokonywał obrotu koszulami z zastrzeżonymi znakami towarowymi, których to znaków nie miał prawa używać i twierdzi, że przedmioty te należały do innego sprzedawcy, a on jedynie część z nich zamierzał zakupić.

Wyjaśnienia oskarżonego stanowią jedynie przyjętą przez niego linię obrony, są niespójne i nielogiczne, a nadto stoją w opozycji do zeznań świadków W. B. oraz J. O., którzy jednoznacznie wskazują, że oskarżony w dniu 7 grudnia 2014

roku oferował trzymaną w ręku odzież oznaczoną zastrzeżonymi znakami towarowymi przechodniom znajdującym się na bazarze przy ulicy (...) w W.. Wyjaśnienia oskarżonego są także wewnętrznie sprzeczne. Wyjaśniając bowiem w postępowaniu przygotowawczym oskarżony wskazał, że jego zamiarem było kupienie na bazarze pięciu koszul, jednej pary spodni, swetra, ręcznika i paska do spodni. Przed momentem zatrzymania zdążył kupić już ręcznik, spodnie i sweter, a został zatrzymany, kiedy chciał nabyć od ciemnoskórego mężczyzny pochodzenia afrykańskiego koszulę i pasek i już mu za nie zapłacił. Czarną reklamówkę, w której były koszule przyniósł ten ciemnoskóry sprzedawca, który następnie ją zostawił i uciekł, kiedy przybyła Policja. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że do inwencji przystąpiło od razu co najmniej dwóch policjantów. W postępowaniu przed Sądem oskarżony wyjaśnił już odmiennie, że kiedy kupił ręcznik, koszulę i pasek do spodni chciał jeszcze nabyć koszulę z krótkim rękawem, ale sprzedawca akurat takich nie miał i zaoferował, że przyniesie je później. Wówczas udał się z tym sprzedawcą do swojego sklepu, aby pokazać mu, gdzie ma przynieść koszulę i po drodze został zatrzymany przez funkcjonariusza Policji „między B (...)a B (...)”. Policjant ten mający na imię J. zadzwonił po drugiego policjanta imieniem W.. Oskarżony po odczytaniu mu wyjaśnień z postępowania przygotowawczego nie potrafił w logiczny sposób wytłumaczyć zachodzących między jego wyjaśnieniami sprzeczności, co potwierdza dodatkowo, że złożone przez oskarżonego wyjaśnienia nie są zgodne z prawdą.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności zeznania świadków W. B., J. O., którzy dokonywali zatrzymania oskarżonego w dniu 7 grudnia 2014 roku. Świadcowie omówili wszelkie okoliczności interwencji podejmowanej w stosunku do oskarżonego oraz opisali przebieg dokonywanych czynności, w tym okoliczności ujawnienia obrotu przez oskarżonego odzieżą oznaczoną zastrzeżonymi znakami towarowymi. Z zeznań świadków wynika bowiem, iż oskarżony był sam oraz wykonywał czynności charakterystyczne dla osoby oferującej sprzedaż posiadanej przez niego odzieży podrobionej, nadto został zatrzymany w okolicy pawilonu (...), co przeczy wyjaśnieniom oskarżonego z postępowania przed Sądem o miejscu jego zatrzymania. Z zeznań świadków wynika również, że oskarżony oferując koszulę do sprzedania trzymał w ręku czarną reklamówkę, w której policjanci ujawnili koszulę z zastrzeżonymi znakami towarowymi.

W ocenie Sądu świadkowie W. B., oraz J. O. zeznawali szczerze, relacjonując stan swojej wiedzy faktycznej na temat zdarzenia. Jednocześnie nie znali oni oskarżonego i nie mieli żadnego racjonalnego motywu, aby zeznawać niezgodnie z prawdą, a tym samym narażać się na konsekwencje służbowe i odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań. Ponadto zeznania świadków korelują z dokumentacją procesową sporządzoną w dniu 7 grudnia 2014 roku w związku z zatrzymaniem oskarżonego. Sąd obdarzył również wiarą zeznania trzeciego z funkcjonariuszy uczestniczących w inwencji wobec oskarżonego - M. S.- K., choć niewiele one wniosły do sprawy z uwagi na to, że świadek, będąc po raz pierwszy przesłuchany dopiero w postępowaniu przed Sądem, z uwagi na upływ czasu od zatrzymania oskarżonego oraz wielokrotne interwencje w ramach obowiązków służbowych na bazarze przy (...), nie pamiętała żadnych szczegółów zdarzenia.

Sąd również w całości obdarzył wiarą zeznania świadka K. K. – pracownika kancelarii prawnej reprezentującej podmiot będący właścicielem znaku towarowego, którym oznaczone były towary zatrzymane u I. C. G.. Świadek potwierdził w swoich zeznaniach nieautentyczność towarów zabezpieczonych w dniu 7 grudnia 2014 roku. Relacja świadka dotyczy okoliczności, o których wiedzę powziął w związku z pracą zawodową i nie wiązał jego z żadną ze stron stosunek emocjonalny, mogący mieć wpływ na wiarygodność jego zeznań. Zeznania świadka korelują ponadto z pozostałymi dowodami w sprawie, w tym zwłaszcza z protokołem oględzin rzeczy zatrzymanych u oskarżonego.

Sąd, ustalając stan faktyczny posłużył się również dowodami z dokumentów w postaci: protokołu zatrzymania osoby k. 3-3 v, protokołu przeszukania k.9-11, protokołu zatrzymania rzeczy k. 12-14, protokołu oględzin rzeczy k. 33,41,41 v, zdjęć k. 42-43. Powyższa dokumentacja procesowa jednoznacznie potwierdza okoliczności związane z zatrzymaniem oskarżonego I. C. G. w dniu 7 grudnia 2014 roku i ujawnieniem u niego podrobionej odzieży. Przedmiotowe dokumenty zostały sporządzone w przepisanej prawem formie, przez upoważnione do tego osoby. Dokumenty nie noszą śladów przerobienia. Są one zdaniem Sądu w całości wiarygodne, podobnie jak złożony w niniejszej sprawie w imieniu pokrzywdzonego wniosek o ściganie.

W oparciu o tak zgromadzone i ocenione dowody Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 305 ust 2 w zw. z art. 305 ust.1 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej (dalej P.w.p).

Przepis art. 305 ust. 1 P.w.p stanowi, że karze podlega ten, kto w celu wprowadzenia do obrotu, oznacza towary podrobionym znakiem towarowym, zarejestrowanym znakiem towarowym, którego nie ma prawa używać lub dokonuje obrotu towarami oznaczonymi takimi znakami. Przepis art. 305 ust 2 stanowi zaś wypadek mniejszej wagi czynu określonego w ust 1 art. 305 wskazanej wyżej ustawy.

Przez dokonanie obrotu towarem oznaczonym podrobionym znakiem towarowym bądź zarejestrowanym znakiem towarowym, którego osoba dokonująca obrotu nie ma prawa używać należy rozumieć każdorazowe udostępnianie towaru oznaczonego takim znakiem towarowym jego nabywcom. Penalizacja dotyczy zatem każdego etapu dokonywania obrotu towarem. Określenie „dokonywanie obrotu” w rozumieniu art. 305 ust. 1 P.w.p obejmuje przy tym także wprowadzanie towarów oznaczonych takim znakiem towarowym do obrotu. Chodzi zatem o dokonywanie obrotu w ogóle i nie można odnosić analizowanego znamienia jedynie do kolejnego zbywania towaru już po jego wprowadzeniu do obrotu.

Dla bytu omawianego przestępstwa jest przy tym wymagane, aby sprawca obejmował swoją świadomością powyższe okoliczności, działając w zamiarze bezpośrednim bądź wynikowym. Warunkiem odpowiedzialności za przestępstwo z art. 305 ust. 1 P.w.p jest faktyczna świadomość sprawcy co do charakterystyki towarów stanowiących przedmiot czynności wykonawczej.

Odnosząc całokształt powyższych rozważań do okoliczności niniejszej sprawy, stwierdzić należy, iż zgromadzone w sprawie dowody w sposób nie budzący wątpliwości pozwalają przypisać oskarżonemu I. C. G. popełnienie przestępstwa z art. 305 ust 2 w zw. z art. 305 ust. 1 P.w.p.

Oskarżony swoim działaniem podjętym w dniu 7 grudnia 2014 roku polegającym na oferowaniu do sprzedaży towaru w postaci odzieży wskazanej w przypisanym mu czynie oznaczonej zarejestrowanymi znakami towarowymi marki T. (...) dokonywał bowiem obrotu tymi towarami. Trzymając koszulę i reklamówkę z zawartością koszul w ręku udostępniał ją potencjalnym nabywcom w celu sprzedaży. Cel działania oskarżonego jest tutaj jasny oraz został potwierdzony przez funkcjonariuszy Policji w trakcie zeznań. Zamiar sprzedaży zatrzymanych towarów uwydatniają również miejsce i okoliczności ich ujawnienia. Oskarżony posiadał bowiem przy sobie towar oznaczony zastrzeżonymi znakami towarowymi znanej marki i to w miejscu przeznaczonym do prowadzenia działalności handlowej. Oskarżony wyjaśniając przed Sądem, w niewiarygodny sposób próbował wyprzeć się dokonywania obrotu zatrzymanymi u niego ubraniami i twierdził, iż jedynie sam dokonywał zakupów odzieży w celu przesłania ich jako prezent swojej rodzinie. W kontekście powyższego jasnym jest zatem, iż I. C. G. miał świadomość co do charakteru oferowanych do sprzedaży przedmiotów, zważywszy, że, jak wynika z omówionych wcześniej zeznań świadków W. B. oraz J. O., a nadto reprezentującego jedną z pokrzywdzonych firm świadka K. K., o nieautentyczności towaru świadczyła już sama jakość zatrzymanych koszul oznaczonych zastrzeżonymi znakami towarowymi.

Oskarżony I. C. G. działał zatem umyślnie, z zamiarem bezpośrednim ukierunkowanym na cel osiągnięcia korzyści majątkowej ze sprzedaży posiadanego towaru. W momencie podejmowania przypisanego mu przestępnego działania, był on osobą posiadającą doświadczenie życiowe (zważywszy, że był już karany za przestępstwo z art. 305 ust. 1 P.w.p – karta karna k. 261-262.) i w pełni poczytalną. Nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca bezprawność czynu bądź winę oskarżonego. Znajdował się on w normalnej sytuacji motywacyjnej, zatem można było od niego wymagać zachowań zgodnych z prawem, a nie zachowań realizujących znamiona przestępstwa.

Sąd uznał, że zachowanie oskarżonego z uwagi na ilość zabezpieczonego u oskarżonego towaru z zastrzeżonymi znakami towarowymi należało uznać za wypadek mniejszej wagi.

Reasumując powyższe, w oparciu o zgromadzone w sprawie dowody Sąd ustalił, że okoliczności popełnienia przez oskarżonego przestępstwa nie budzą wątpliwości.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się kryteriami wymienionymi w art. 53 § 1 i 2 k.k., a zatem swoim uznaniem, granicami przewidzianymi przez ustawę.

Przestępstwo z art. 305 ust 2 P.w.p zagrożone jest karą grzywny. W ocenie Sądu wymierzona oskarżonemu kara grzywny w wymiarze 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych jest wyważoną, sprawiedliwą a zarazem adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Sąd orzekając o karze uwzględnił, aby jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, to znaczy, aby nie była ona jedynie odwetem lecz sprawiedliwą odpłatą za popełnione przestępstwo. Oskarżony dokonywał obrotu odzieżą oznaczoną zastrzeżonymi znakami towarowymi znanej marki, czym w sposób niewątpliwy uderzał w interes prawny podmiotu uprawnionego do dysponowania tymi znakami. I. C. G. swoim zachowaniem godził zatem w dobro prawne, jakim jest własność przemysłowa. Udostępnianie przezeń w/w towarów naruszyło prawo pokrzywdzonej firmy do wyłącznego dysponowania określonym znakiem towarowym. Stopień naruszenia tego dobra w sprawie niniejszej był zaś stosunkowo niski ze względu na niewielką ilość towaru posiadanego przez oskarżonego. Sprzedaż produktów z zastrzeżonym znakiem towarowym na dużym targowisku wyraźnie godzi w interes pokrzywdzonej firmy, a nadto może wprowadzać potencjalnych nabywców w błąd co do autentyczności sprzedawanego towaru. Orzekając karę grzywny Sąd miał w dodatku na względzie fakt, iż oskarżony I. C. G. działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. W dniu 7 grudnia 2014 roku oferował on bowiem zatrzymane u niego towary do sprzedaży, a zatem jasnym jest, iż zamierzał uzyskać konkretną korzyść o charakterze materialnym, zaś dokonywanie obrotu tą odzieżą było tu jedynie środkiem do w/w celu.

Orzeczonej karze jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przezeń czynu. Dokonując jego oceny Sąd wziął pod uwagę wszelkie przesłanki określone w art. 115 § 2 k.k., a zwłaszcza okoliczność iż zachowanie sprawcy godziło w istotne dobro chronione przez prawo, tj. własność przemysłową i nadto zostało podjęte w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Jak wspomniano wyżej oskarżony dopuścił się przypisanego mu czynu na terenie dużego targowiska, co dodatkowo uwydatnia stopień zagrożenia dla interesów pokrzywdzonego podmiotu. Sąd jest jednocześnie przekonany, że wymierzona kara realizuje dyrektywy zarówno indywidualne jak i ogólnie prewencyjne, należycie kształtując świadomość prawną zarówno sprawcy jak i całego społeczeństwa, stanowiąc bodziec do respektowania podstawowych reguł porządku prawnego i chronionych przez prawo wartości. Obciążający wpływ na wymiar kary miała okoliczność iż I. C. G. był uprzednio karany (k. 262, 281-281v, 272, 273) i to także za przestępstwo z art. 305 ust. 1 P.w.p. na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Co prawda w aktach sprawy znajduje się pismo Sekcji Wykonawczej tut. Sądu (k. 270), że skazanie oskarżonego za ten czyn powinno ulec zatarciu wobec upływu okresu próby. Jednakże analizując treść art. 76 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015r. należało uznać, że skazanie oskarżonego wyrokiem Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w W. z dnia 9.05.2013r., który uprawomocnił się w dniu 17 maja 2013r. nie uległo zatarciu. Zgodnie bowiem z art. 76 § 1 kk obowiązującym w dacie wydania wyroku skazanie ulega zatarciu z mocy prawa z upływem 6 miesięcy od zakończenia okresu próby (...). Przepis art. 108 kk stosuje się odpowiednio. Art. 108 kk z kolei przewiduje, że jeżeli sprawcę skazano za dwa lub więcej nie pozostających w zbiegu przestępstw, jak również jeżeli skazany po rozpoczęciu, lecz przed upływem, okresu wymaganego do zatarcia skazania ponownie popełnił przestępstwo, dopuszczalne jest tylko jednoczesne zatarcie wszystkich skazań. W tym miejscu należy przywołać jeszcze art. 21 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, który stanowi, że do skazań prawomocnymi wyrokami wydanymi przed dniem wejścia w życie tej ustawy, w przedmiocie zatarcia skazania stosuje się przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym tą ustawą, chyba że okres zatarcia skazania upłynął przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak według przepisów Kodeksu karnego w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą okres zatarcia skazania upłynąłby przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zatarcie skazania następuje z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Wobec powyższego okres próby i kolejnych sześciu miesięcy pozwalających na zatarcie skazania w sprawie IIIK 207/13 upłynąłby - z uwagi na dwuletni okres próby - w dniu 17 listopada 2015r.,

a więc po wejściu w życie nowelizacji Kodeksu karnego dokonanej ustawą z dnia 20 lutego 2015r., a zatem w myśl powołanego wyżej art. 21 wskazanej ustawy skazanie oskarżonego w sprawie IIIK 207/13 na moment wydania wyroku w niniejszej sprawie, nie uległo zatarciu, albowiem wyrokiem z dnia 3 lutego 2015r. prawomocnym w dniu 7 lipca 2015r. został skazany po raz kolejny.

Wymierzona oskarżonemu kara grzywny ma unaocznić mu naganność jego zachowania i stanowić odczuwalną dolegliwość, która powstrzyma oskarżonego przed popełnianiem kolejnych przestaw ukazując mu nieopłacalność przestępczego procederu wprowadzenia do obrotu odzieży z zastrzeżonymi znakami towarowymi. Kara ta spełni również swoje funkcje w zakresie prewencji generalnej.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary grzywny Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie w dniu 7 grudnia 2014 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom kary grzywny.

Z kolei, kierując się dyspozycją art. 306 ust. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 roku Prawo własności przemysłowej orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci podrobionej odzieży z zastrzeżonymi znakami zatrzymanej u oskarżonego w dniu 7 grudnia 2014 roku, a przekazanej do dyspozycji Sądu.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k, który stanowi iż od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego Sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego i zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego T. (...) kwotę 540 (pięćset czterdzieści) złotych tytułem poniesionych przez niego wydatków w sprawie oraz koszty sądowe w kwocie 658 (sześćset pięćdziesiąt osiem) złotych na rzecz Skarbu Państwa. Na koszty sądowe składa się opłata od kary określona na podstawie art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, koszty doręczeń, kart karnych i koszty stawiennictwa świadka.

Z tych wszystkich względów i w oparciu o powołane wyżej przepisy Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.